הוא דפרשה זו בתחלת מסע שנסעו מהר סיני ? איירי כדכתיב ויסעו שנסעו מהר סיני דרך שלשת ימים כתינוק היולא מבית

ח א מיי׳ פכ״ג מהלכות

שנת התנה כל טושיע או״ח סימן שלד סעיף כ: ש ב מיי פ״ט מהלכות שאר אבות הטומאות הלכה ו:

י ג ד מיי פ"ו מהלכות

מודי החורה הלרה ח יסודי הסורה הככה ח ופ״א מהלכות תפילין הלכה יג טור שו״ע או״ח סימן שלד סעיף כא וטור שו״ע יו״ד סימן רפא סעיף א:

יא ה טוש"ע יו"ד סימן קנו

לעזי רש"י

מוסף תוספות

א. אמרו ׳שלא ירבה עלינו

מצוות'. מאירי. וזהו יויסעו מהר ה'י, שהיה מחשבתם להסיע עצמן

משח מפוי שהוא הר ה׳ רמב"ן עה"ת במדבר י', ל"ה.

אווניל"א (רחמרווות

זבת הלכה כו טוש"ע

קמו.

פורענות ראשונה ויסעו וא"ר חנינא שסרו מאחרי השם.

ר"י דאין נ"ל כן אלא פורענות ראשונה כדאמר במדרש (ילמדנו)

°פי׳ בקונטרס שמאז התחילו לשאול בשר ואומר

הספר שבורח לו והולך לו כך היו בורחים מהר סיני דרך שלשת ימים

לפי שלמדו הרבה תורה בסיניא אמר

הקב"ה (ד) נסמוך פורענות לפורענות

לאו אלא נפסוק פרשת ויהי בנסוע הארוןש: ספרי מינין בו' א"ר

מרפון בו'. אומר ר"י דמיירי בנמלאו

ביד מינין דאי כתבן מין הא אמר

בפרק השולח (גיטין דף מה:) נמלא ביד

מין יגנז כתבו מין ישרף ודוחק לומר דאתי כר"ט ודלא כרבנן

ורבי יוסי:

בך אין מצילין אותן לא מן המים

הדליקה אין מצילין משום דאי שרית

ליה אתי לכבויי אלא אפילו היכא

דליכא למיגזר מידי אסור לטלטלן

בו'. דלא מימא דוקא מן

שאין זה מקומה. שאינה ראויה לכאן דלאו בהילכות מסעות משתעי וֹנ״ל נחמנין, ב) וְתענית יו) פיל למתפין, כ) פעלית כט.], ג) ידים פ"ג מ"ד ע"ש, ד) [מוספת' פי"ד], ה) [לעיל יז.] [זכחים יג.], ו) [סוכה נג: נדרים סו: מכות יא. חולין המא.ז, ז) ולעיל היג. וש"כז, קמח], ז) [נעינ קיג. וש"כן,

ד) רבי מאיר קרי ליה און גליון
רבי יוחנן קרי ליה עון גליון.
חסרונות הש"ס, ע) [פירוש
חוה בכוכבי ערוך], י) בס"י
דאיירי לעיל מיניה,
דאיירי לעיל מיניה, ל) [במדבר ין, () בס"ח: משומדים, מ) בס"ח: הגלמים, () ר' מחיר קרי. שהם קורין אותם אונגיל"א. חסרונות הש"ם, ס) וובע"ו דף נד. פירש רש"י פילוסופין

תורה אור השלם

ו חָבְמוֹת בָּנְתָה בַיתָה חָצְבָה עַמּוּדֶיהְ שָׁבְעָה: משלי ט א

2 ויהי העם במתאננים רע 2 זְּיִרִּי ּיְנְּשֶׁבְ בְּנְהְּוְאַבְּים זְּעְ בְּאָזְנֵי יְיִ נִישְׁמֵע יְיִ זִיחָר אַפּּוֹ וַתְּבְעַר בָּם אֵשׁ יְיִ זַתֹּאכֵל בַּקְצֵה הַמַּחֲנָה:

במדבר יא א וַיִּסעוּ מַהַר יִיִּ דְּרֵךְ י ויי עיני ביי וי יי יי יי יי שְלשֶׁת יָמִים וַאֲרוֹן בְּרִית יִי נסע לְפְנִיהָם דְּרֶךְ שְׁלשֶׁת יָמִים לְתוּר לְהָם מְנוּחָה: במדבר י לג

במובו ייגג אַחַר הַדֶּלֶת וְהַמְּזוּנְה 4 שְּׁמְתְּ זְּכָרוֹנֵךְ כִּי מֵאתִּי שִּׁמְתָּ זְּכָרוֹנֵךְ כִּי מֵאתִי מִשְׁכָּבַךְ וַתִּבְרָת לָךְ מָהָם אָהָבָתְ מִשְׁכָּבָם יִד תָזִית: ישעיהו נז ח

5 הלוא משנאיר יי אשנא וּבִתְקוֹמְמֶיךּ אֶתְקוֹטְט: תהלים קלט כא תהלים קלט כא

הגהות הב"ח

 (ħ) גמ' דספרי מינין (השתח ספרי וכו' מגעיה תח"מ)
 ונ"ב גי' רש"י וספרי מינין
 גופייהו מצילין: (ב) שם בעי מיניה רב יוסף: (ג) רש"י ד"ה לא מן השם וכר׳ כדכתיב לעיל מיניה ויהי בשנה השנית בחדש השני נעשרים נחדש: (ד) תום' ד"ה פורעניות וכו' אמר הקב"ה לא נסמוך פורענות לפורענות אלא:

גליון הש"ם

נכו' איבעיא להו הגליוניו. עי' מגילה דף לב ע"ח מוס' ד"ה הלוחות: שם דגייו ושרי. עי' תשובות זכרון יוסף סימן יל ויכ: שם אקפח את בני. לעיל דף יו ע"ח זכחים בני. נפיל לף יו שימו ופנויט לף יג ע"ב: שם לא אויל לבי אבידן. עי ע"ו לף יו ע"ל תוס' ד"ה הלחק: רש"י בד"ה פילוסופא מין. עי' מס' ד"ח רבה פ"ה: תום' ד"ה פורענות פי' בקונמרם. עי' תוי"ט פ"ה

מוסף רש"י

אקפח. לקנרס, לשון מיתוך וקילול (לעיל יו.). לעשות שלום בין איש לאשתו. יובורה היא יהא שלום ביניהם נסוכה נג:). שמי שנכתב בקדושה. שכתב במגילה יתן ה' אותך וגו', כדכתיב (במדבר ה) וכתב את האלות האלה (סוכה שם). ימחה על המים. דכתיב בסוטה ומחה אל מי המרים, והרבה אזכרות בפרשה ואפ"ה כתיב ומחה בפרשה ואפ"ה כתיב ומחה

להורגו. על עלמו רודף אדם קאמר: שהללו. נכרים העובדים ע"ו אינן מכירין שהרי בכך גדלו וכך למדום אבומם: ואחר גדלו וכך את הפוטה ואם הדלת והמווזה שמת זכרונך. זכרון הוא בידך ואינה שכחה לך אלא שהשלכת אותי אחרי הדלת: **כך אין מלילין אותו**. אפי׳ בחול: דבי אבידן. ספרים שכתבו להם המינין ש

שהיו מתייראין רב ורבא מלכת לבי אבידן שמא מתוך שיתווכחו יעמדו עליהם ויהרגום: מינייהו אנא. מכירי הם: ⁰ פילוסופא. ⁰ מין ⁰: ישה ומפרה על המנה ממנה בי ממנה. כ" (מכות יא הפניד חודין ממג), אין ולאו ורפיא בידיה. רפויה הימה המשובה נפיו אם לאסור אם להמיר (כעיד קיג.) או: לא היה מחזק בדבריו לא לאיסור ולא להימר, פעמים שאמר הן ופעמים שאמר לאו, ורפיא בידיה ולא הימה מוחוקת הוראה זו בידו (קדושין

לעיל מיניה (ג) ויהי בחדש השני בשנה השנית בעשרים לחדש נעלה הענן שאיז זה מקומה ר' אומר לא מז השם הוא וגו'ס: ז' ספרי סורה. דפרשה זו זה אלא מפני שספר חשוב הוא בפני עצמו ספר לעצמו נמצא שלמעלה ספר כמאן אזלא הא דא"ר שמואל בר ¢נחמן א"ר לעצמו [ושלמטה ספר לעצמו] הואיל יונתן יחצבה עמודיה שבעה אלו שבעה וזה מקומה נמלא ספר וידבר נחלק לג׳ ספרים: עתידה פרשה זו. לעתיד

לעיל מינה אלא בדגלים היתה ראויה ליכתב בפרשת במדבר סיני:

לא מן השם הוא זה. לא זה השם של טעמי הסימניות דמקומה

שיהו כל הפורעניות בטלין ולא ידאגו

לפורענות ויצר הרע בטל: מאחרי

ה'. בתוך ג' ימים למסעם התאוו

האספסוף תאוה להתרעם על הבשר

כדי למרוד בהקב"ה: הגליונין.

קלפים חלקים. וקס"ד השתא דבכל

לדדין שיהו חלקים קמיבעיא ליה כגון

חלק שלמעלה ושלמטה ושנמחק כתבו

ונעשה חלק: בלה שחני. דכיון שבלה

אף הגליון בטל וכי מיבעיא ליה

שהגליונין קיימים אלא שהכתב הלך:

ותיפוק ליה משום גליון דידיה. דהיינו

כל הספר תורה: מהום הכתב.

שנמחק: לא מבעיא לי. דודאי

מיגרע גרע דכי קדיש מעיקרא לאו

לשם גליון חלק קדיש אלא אדעתא דכתב וכיון דאול ליה כתב פקע

מקדושתיה: של מעלה ומטה. דמתחלה

לשם חלק קדיש והשתא כשנמחק כתב

הספר נמי חלק הוא: ה"ג וחיפוק

ליה משום ההוא דגייו ושדי. והכי

פירושא ותיפוק ליה דאע"ג דאין בו

כדי ללקט פ״ה אותיות הוה ליה למיתני

בברייתא מצילין משום ההוא ריוח של

מעלה ומטה אלא לאו פשוט מיניה דאין

מצילין. ומשני דגייז ושדי שנחתכו

הגליונים ולא נשתייר בו אלא מקום

הכתב: שבתחלת הספר ושבסוף

הספר. שכולן היו כתובין כמגילה

כס"ת ואמרי בב"ב בפ"ק (דף יג:)

ראשו כדי לגול עמוד סופו כדי לגול

היקף להקיף כל הכרך: מטמא את

הידים. אם נגע בו ונגע בתרומה

פוסלה דמגזירת י"ח דבר היא (לעיל

דף יד.): דילמה הגב ס"ס. שלה

נמחק כתב הספר אלא כולו קיים

בנמחק הספר ואין כאן קדושה אלא

משום גליון ששמשו בעודו קיים: ספרי

מינין. משרתיסט לע"ז וכתבו להן תורה

נביחים וכתובים כתב אשורית ולשון

הקודש: וספרי המינין גופייהו

מלילין. בתמיה: ספרי המינין הרי

הן כגליונים. כקלפים חלקים שלח

נכתב בהם מעולם: קודר. חותך

חתיכות הקלף מקום השם: שאפי׳

וזה לגע בגליונים וכי מבעיא

ספרי תורה כמאן כר' מאן תנא דפליג עליה דר' רשב"ג הוא דתניא רשב"ג אומר עתידה

פרשה זו שתיעקר מכאן ותכתב במקומה ולמה כתבה כאן כדי להפסיק בין פורענות ראשונה לפורענות שנייה פורענות שנייה מאי היא יויהי העם כמתאוננים פורענות ראשונה נויסעו מהר ה' וא"ר נחמא בר' ראשונה חנינא שסרו מאחרי ה' והיכן מקומה אמר רב אשי בדגלים •איבעיא להו הגליונין של ם"ת מצילין אותן מפני הדליקה או אין מצילין אותן מפני הדליקה ת"ש ם"ת שבלה אם יש בו ללקם שמונים וחמש אותיות כגון

ולהוליאן והך סיפא כרבנן דלרבי טרפון לא אילטריך: פילוםופא. מין כדפי׳ בקונטרס פרשת ויהי בנסוע הארון מצילין ואם לאו ורבינו שמע [מיהודי אין מצילין ואמאי תיפוק ליה משום גיליון אחד שבא מארץ יון ואמר] דבלשון דידיה בלה שאני ת"ש ס"ת שנמחק אם יש יון פלוספוס הוא דוד החכמה בו ללקט שמונים וחמש אותיות כגון פרשת ואית דגרסי פילא סבא והוא לשון ויהי בנסוע הארון מצילין ואם לאו אין מצילין ואמאי תיפוק ליה משום גיליון דידיה מקום הכתב לא קמיבעיא לי דכי קדוש אגב כתב

לצון שחוק כדאמר באיכה רבתי דפלי ביהודאי פירוש ששחק ונתלולך: Somei

הוא דקדוש אזל כתב אזלא לה קדושתיה כי קמיבעיא לי של מעלה ושל ממה שבין פרשה לפרשה שבין דף לדף שבתחלת הספר שבסוף הספר ותיפוק ליה משום ההוא °דגייז ושדי ת"ש יבהגליונין של מעלה ושל ממה שבין פרשה לפרשה שבין דף לדף שבתחלת הספר שבסוף הספר מטמאין את הידים דילמא אגב ס"ת שאני ת"ש הגיליונין וספרי מינין אין מצילין אותן מפני הדליקה אלא נשרפין במקומן הן ואזכרותיהן מאי לאו גליונין דספר תורה לא גליונין דספרי מינין השתא ספרי מינין גופייהו אין מצילין גליונין מבעיא הכי קאמר וספרי (מינין גופייהו אין מינין הרי הן כגליונים גופא יהגליונים וספרי מינין אין מצילין אותם מפני הדליקה רבי יוםי אומר בחול קודר את האזכרות שבהן וגונזן והשאר שורפן א"ר מרפון ס∘אקפח את בני ישאם יבאו לידי שאני אשרוף אותם ואת האזכרות שבהן השאפי' אדם רודף אחריו להורגו ונחש רץ להכישו נכנם לבית ע"ז ואין נכנם לבתיהן של אלו שהללו מכירין וכופרין והללו אין מכירין וכופרין ועליהן הכתוב אומר י[ו]אחר הדלת והמזוזה שמת זכרונד א"ר ישמעאל ק"ו וומה לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה תורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים הללו שמטילין קנאה ואיבה ותחרות בין ישראל לאביהן שבשמים על אחת כמה וכמה ועליהם אמר דוד זהלא משנאיך ה' אשנא ובתקוממיך אתקומם תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי וכשם שאין מצִילין אותן מפני הדליקה כך אין מצילין אותן לא מן המפולת ולא מן המים ולא מָדבר המאבדן בעי מיניה ۞ יוסף בר חנין מר' אבהו הני ספרי דבי אבידן מצילין אותן מפני הדליקה או אין מצילין "אין ולאו ורפיא בידיה רב פלא אזיל לבי אבידן וכ"ש לבי נצרפי שמואל לבי נצרפי לא אזיל לבי אבידן פלא אזיל לבי אבידן אזיל אמרו ליה לרבא מ"ם לא אתית לבי אבידן אמר להו דיקלא פלניא איכא באורחא וקשי לי ניעקריה דוכתיה קשי לי מר בר יוסף אמר אנא מינייהו אנא

ולא מסתפינא מינייהו זימנא חדא אזיל בעו לסכוניה™ אימא שלום דביתהו

דרבי אליעזר אחתיה דרבן גמליאל הואי הוה ההוא ייפילוסופא בשבבותיה

רב נסים גאון

פרק ששה עשר כל כתבי הקודש כמאן אזל הא דא״ר שמואל בר נחמני חצבה עמודיה שבעה אלו ז׳ עמודיה שבעה אלד (חומשי) [ספרי] ה כמאן כר'. דר' סבר כמאן כרי. דרי סבר ויהי בנסוע הארון ספר בפני עצמו. א״כ על דעת ר׳ מתחילת ספר וידבר עד ייהי בנסוע הארוז ספר בפני עצמו, ופרשת ויהי בפני עצמו, ופרשת ויהי בנסוע הארון ספר בפני עצמו, ומן שם עד סוף ספר וידבר ספר בפני עצמו. ספר וידבר ספר בפני עצמו. נחלק ספר וידבר לג׳ ספרים, הרי ג׳ ספרי וידבר עם ד׳ ספרים הנשארים יהיו הכל ז׳. ובבראשי׳ דר׳ אושעיא בפרשת אלה תולדות יצחק . ופרשה סדן תניא כוותיה יקרא אותה שבעה כנגד . ספר וידבר שהוא משלים ספר וידבר עד ויהי בנסוע הארון ספר בפני עצמו, ויהי בנסע הארון ספר בפני עצמו, מן תמן ועד סיפיה בי נצרפי, מן בתי ע"ז. ומשכחת במסכת עירובין . בפרק חלוז ודף פו ובמסכת בפוק האון (ווף פון במסכת ע"ז בפרק כל הצלמין (דף מחן אי זו היא אשירה סתם, אמר רב כל שכומרין משמרין אותה ואין טועמין

רבינו חננאל

גליונים של ס״ת. איבעיא

אם מצילין אותן, ולא איפשיטא. ס"ת שנמחק . מקום המחק איז בו קדושה. בנוסחאות בהא שמעתא כתבנא כולה. ת"ש ס"ת מרלה את יש רו ללהמ פ״ה משום גליון, בלה שאני. כלומר אם מצילין מפני . הגליונין לא הוה צריך

מפני הגליונין אע"פ שאין בו ללקט פ"ה אותיות. ת"ש ס"ת שנמחק אם יש בו כדי ללקט פ"ה אותיות מצילין אותי ואם לאו אין מצילין אותו. ושנינן נמחק לא קא מיבעיא לן, דכי קדוש כי איכא כתב, כי ליכא כתב לא קדוש, כי קא מיבעיא לי, גליונות של

דהוה

מחזיק בדבריו לא לחיסור ולא לחיסור לא לחיסור ולא לחיסור לא היים שלמתר לא ורוצי ביש ולא היים מומזקס הוראה זו נידו (קדושין מצידי ולא מיקה מומזקס הוראה זו נידו (קדושין מצידי ביש ידים.)

מצלה ושל מטה ושבין דף לדף ושבין פרשה לפרשה שבתחלת הספר ושבסופו מטמאין את הידים. ומשנינן דילמא כי חשיבי אגב סיית, אבל גליונים של מעלה ושל מטה שבין דף לדף שבין פרשה לפרשה שבתחלת הספר ושבסופו מטמאין את הידים. ומשנינן דילמא כי חשיבי אגב סיית, אבל גליונים של ספרי הדים לאו כוותיה אינון. וכיון דבעיא זו לא איפשיטא, מחמרינן בובזיון כתבי קדש ומצילין אותן הגליונין שפני הדליקה בשבת. ותוב מהא דתניא הגליונין של ספרי מינין גופיהן מצילין. ושנינן הכי, ספרי מינין הרי הן כגליונין, כלומר כשם שהגליונין שאין כתיבה עליהן אין להן כבוד ואין מצילין אותן, כך ספרי מינין, מכלל שהגליונין של ס"ת מצילין אותן. והני ספרי מינין, מכלל הספרי מינין גופיהן מצילין. ושנינן הכי, ספרי מינין, הכלל שהתבי אותן המינין דברי הכל ישרפו, דהא מתבי קדש שכתובין תרגום איפליגו בהן אם מצילין אותן ממנין דברי הכל ישרפו, דהא מתבי לה ינגו ואמרי לה קורן בו. אבל הספרים שחיברו אותן המינין דברי אם תבי הצידו אברי לה ינגו ואמרי לה קורן בו. אבל הספרים שחיברו אותן המינין מיבעיא. ואלו פ"א אותיות כגד פרשת ויהי בנסוע הארון, ופרשה זו ויהי בנסוע הארון הוא בארי מינית שהאיניה שהיא ויהי העם במהאונים ונבונים מכל אומה ונושאין ונותנין בדברי חכמה. וכן בי נצרפי מית שב א"ז, דגרסינן בע"ז איזו הא אשירה סתם, אמר שמואל כגון דאמרי הני תמרי הוורן וחות וות מיש היה קוראה בלשה"ק. מפני שמוא אינם עבשיו בידיהן אלא כתועין היו, יש מהן שומרין, וכולן קוראין אותה, ויש מיש היה קוראה בלשה"ק. מפני של או מים אינם ווותנים מכל אומה, ווש מישהיה קוראה בלשה"ק. מפני שהיה קוראה בלשה"ק. מפני שהוו מון לכבון היות הוון הוות בריה בידיהן אלא כתועין היו, יש מהן שומרין, וכולן ווותנין ווותנין ווותנין ווותנין ווותנין, ווותנין ווותנין ווותנין, ווון אווות הוות היות שהיה קוראה בלשה"ק. מפני היותנים בלי היותנים היותנים היותנים בלי המות מכל אומה היותנים בלי היותנים הי

להתווכח עם ישראל ומקום שמתווכחים שם קרי ליה בי אבידן: אין ולא. זימנין אמר ליה אין זימנין א"ל לא: לבי נלרפי. ע"ז וכך שמה: וקשה

לי. ששורשן נעשו גבשושית ולדחותם בקש בה: אמרי ליה נישקרים קשה לי דוכחים. שתהה שם גומה אי נמי נסיחיו וקשה לי ריחו. וכל זה